

מישיב בביש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
במשינת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

נקראים אל הדגל

לעומת זאת מתהלכים להם בני ישראל בגו שחוח, אמנם שמעו גם המה את קול הקריאה, אך בושים הם; מי אני בכלל, האם כשהקב"ה אמר "אתה בחרתנו" הוא אמנם התכוין אלי, האם אני ראוי בכלל להיות שר בלשכתו של המלך, האם עלי נאמר "ישראל ממשלותיו?"

"ידוע הטייטש בדברי חכמינו ז"ל (הובא ברש"י, שמיני) על הפסוק 'ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח' - שהיה אהרן בוש וירא לגשת, אמר לו משה, למה אתה בוש, לכך נבחרתנו", ע"כ, כלומר, דייקא בשביל שאתה בוש ומחזיק עצמך שאינך ראוי לעבוד את עבודת הכהונה, דייקא מפני סיבה זו נבחרת להיות כהן לא-ל עליון יותר מאחרים, כי מידת הענוה והשפלות הוא יסוד היסודות בכל מעלות ומדרגות האדם" (אוסף אמרים, מידות, מאמר א).

ביישנות הינה אחד מסימני ההיכר של העם הנבחר; אם הנך מתבייש, סימן שאתה הוא "הנבחר" - גש אל המזבח - עסוק בעבודת התפילה בחיות ובשמחה, כי לכך נבחרת, דווקא בגלל שאתה מרגיש בלתי ראוי, הרי שאתה הוא הנבחר.

"עתה בהתקרב אלינו חג השבועות הקדוש, וכדי שלא תשכח מעמנו עצם קדושת היום, כדאי לזכור את הנוסחאות הפשוטות של התפילות שתקנו לנו אנשי כנסת הגדולה ברוח קדשם כגון, "אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו" - צריך לחרות היטב במוח ובלב שזה עולה על כל אחד ואחד מישראל בלי יוצא מהכלל, כי כל פרט הוא חלק מהכלל, וכמו שאמר חז"ל (סנהדרין מד.) לגבי עכן "אע"פ שחטא ישראל הוא", כל אחד ואחד מישראל נאמר עליו "אהבת אותנו ורצית בנו", ויזהר האדם לא להיות מושפע מהבעל דבר ושלא יצליח לרמות אותו שאין הכונה אליו ח"ו" (או"א, שבועות, מאמר ט).

ואדרבא, ממנו ניקח לעבוד את ה', כי אמנם אכן לא נבחרנו כדי לנפנף מנגל לרוח הדגל ביערות ישראל, אבל כן נבחרנו להיות נושאי דגלה של תורה, לעבודתך מתאוה המלך בסור מרע ועשה טוב - כי לכך נבחרת!

ביום גנוסיא דמלכא, בשיאו של המעמד, התנשא קולו של המלך בנוכחות מקורביו שהוכו בתדהמה למול דברי החיבה אותם הרעיף המלך על אחד מעבדיו הזוטרים, אותו מינה זה עתה לשר בכיר ונכבד בממשלתו.

למחרת היה קשה עד בלתי אפשרי להכיר את השניים. ולמה שניים. כי את השם עליו הכריז המלך נשאו שניים מעבדיו ששמותיהם זהים היו.

אלא שהדמיון ביניהם רחוק היה כמטחוי קשת, בעוד האחד הלך והתנפח מרוב גאוה על השבחים העצומים שייחס לעצמו באומרו למי יחפץ המלך לתת יקר יותר ממני, הרי שבשני לא חלו שום שינויים, אדרבא היה בטוח הוא בכל לבו שמי שראוי לשבחים אלו בוודאי אינו הוא, וכאשר היו משמיעים בפניו את אותם שבחים היה בוש ונכלם, שהרי לבזיון ייחשב למלך לטעות בטעות כה חמורה ולחשוב שיש בו את כל המעלות אותם בטוח היה שאין בו.

והגם שהמתרווח על הכורסא בלשכת השר היה לא אחר מאשר אותו שחצן שנשא את השם הנבחר, הרי שלכל העם היה ברור שלא לעולם חוסן, כולם הבינו היטב במי יחפץ המלך, דווקא אותה צניעות, אותה ענוה, הן אלו המעלות אותם מנה המלך, זה הוא הראוי אל החיבה ולא אחר, הנה עוד מעט ישלח המלך את עושי דברו. ומה יאמרו?

הבה נתבונן:

הלא גם אנחנו שמענו, שבוע שלם של שבחים גדולים ועצומים אותם הרעיף המלך על עם ישראל, אתה בחרתנו... אהבת אותנו... רצית בנו... רוממתנו... קדשתנו...

דא עקא, שממצרים יצאו שניים, עם ישראל כמובן ו... גם ערב רב עלה אתם... ושניהם שומעים את השבחים הללו, את האהבה, את הרוממות, את ה"אתה בחרתנו"...

וראה זה פלא, כבר למחרת הפסח מונפים להם דגלי הלאומנות של אותו שחצן בכל רחבי לשכת העם הנבחר...

• שאלה • ידוע שבביל הסדר יש איתערותא דלעילא ואח"כ מסתלקין המוחין, וצריכים להתחזק לבד כביכול במשך מ"ט יום. ויש לדעת איך מחזיקים מעמד כשמוצא את עצמו לפתע בהעלמה בימים שאחר הפסח?

תשובה: החכמה של היהודי זה להיות תמיד מקושר להשי"ת. אותו השי"ת שנתן לך את מצוות הלילה של ליל הסדר, שהאדם מרגיש בזה התרוממות והתעלות, הוא אותו השי"ת שנותן לך כל יום את המצוות של אותו יום; 'ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם' אינו שונה ממצות 'ולא יראה לך חמץ וגו'. 'קריאת שמע' ותלמוד תורה אינם שונים ממצות 'אכילת מצה', זה הכל מאותו בורא שנתן לך את ההתרוממות בליל הסדר, וכמו גם עבודת המידות של ימי הספירה, הכל ממנו יתברך, וע"י שידעים זאת ומתקשרים ע"י להשי"ת יכולים להחזיק מעמד בכל מצב.

• שאלה • מה העצה כשאין מרגישים התעוררות בהתבודדות?

תשובה: ההשאלה היא לא רק בהתבודדות, השאלה היא גם בלימוד, גם בתפילה. אמנם יש לדעת שאצלנו אין כזו מציאות של 'לא הולך', אם לא הולך עושים באופן הקשה, מתאמצים עד שכן הולך, לא מתאשים ולא מרפים חלילה, אפשר למשל לבחור דיבור אחד ולחזור עליו כמה וכמה פעמים...

פעם אמר אחד לרבי אפרים, שהוא רוצה ללכת לכותל המערבי להשיח לבו להשי"ת, ואמר לו שלבו אטום ואין לו דיבורים. אמר לו רבי אפרים, אמור "רבונו של עולם ווארף מיר נישט אוועק, ווארף מיר נישט אוועק" (רבוש"ע אל תזרוק אותי, אל תזרוק אותי), הרי עוברים על האדם כאלו עניינים שנדמה לו שמשמים זורקים אותו, אז תצעק להשי"ת: "אל תזרוק אותי", זהו דיבור.

ה' יזכנו שנזכה להבין איזה קשר אלקי יש בתוכנו

דא"ת שנאמרו בכינוס חג הפסח תשפ"ה
בהיכל ביהמ"ד נעם ה' ירושלים תובב"א

הרע"ב מפרש שם ש"נוהג בהן מנהג חול באכילה ושתייה" עכ"ל. והיינו שהאדם קם בבוקר ואוכל לארוחתו סלט וביצה כמו ביום רגיל. במועד צריכין לבשל ולאכול אוכל מיוחד לכבוד יו"ט, אוכל ערב ומחודש לכבוד יו"ט, כדי לאכול באושר ושמחת לב, ובאמצע הסעודה יבא מתוך שמחתו לזמר ולרקוד לכבוד ה'. אם אינו עושה כן, הרי הוא מבזה את המועדות שאינו מעריך את גדולת שמחת יו"ט.

והרי זה דבר נורא שאנו עושים שמחה משותפת, אנחנו עם ה' יתברך ביחד.

אין גבול ואין שיעור להסביר את הדבר הזה, שאנו חוגגים יו"ט קודש ביחד עם הקדוש ברוך הוא, ה' יזכנו שנזכה להבין איזה קשר אלקי יש בתוכנו בכך שאנו זוכים לקיים המצוה ולא לבזות את המועדות.

לאחר מכן החל לזמר בהתלהבות ושמחת בחג וגו' והיתה השמחה בוקעת רקיעים.

הודו לה' כי טוב, נתקבצו כאן ערליכער אידן צדיקים וחסידים, להמליכו ולייחדו, לשמוח ביו"ט קודש.

אין שיעור ואין גבול במדת השמחה שאדם צריך לשמוח ביו"ט, שהקב"ה בכבודו ובעצמו אומר לנו 'ושמחת בחגך', ולמדו מפסוק זה על כל הימים טובים.

אשרינו מה טוב חלקינו שאנו מחנכים את בנינו לעבודת השם, את בנינו ואת בני בנינו, ואנו מזמרים לה' יתברך ורוקדים לה' יתברך, אשרינו מה טוב חלקינו.

מכלל לאו אתה שומע הן

חכמנו זכרונם לברכה אמרו (אבות ג יא) "המבזה את המועדות אין לו חלק לעוה"ב". זהו עונש נורא על מי שמבזה את המועדות. מכאן אנו לומדים מהו שמחת יו"ט, שכל העולם הבא מושרש בשמחת יו"ט.

ברכת קודש

מלאכים ושרפים אין להם רשות להיות בשמחה גדולה כל כך

ברוכים אתם לה' עושה שמים וארץ, באתערותא דלתתא אתער לעילא, השמחה שזכינו לעשות עכשיו, היא שמחה נוראה מאד, מלאכים ושרפים אין להם השגה, אין להם רשות להיות בשמחה גדולה כל כך, רק באתערותא דלתתא, על ידי השמחה שלנו כאן.

בלי ספק שבעבור זה ממליצים הם טוב על בני ישראל שיומשך עליהם כל הרפואות והישועות, ויתבטלו כל הצרות ועוגמות הנפש, ורק נתחזק כל אחד בכלליות ובפרטיות, בין ברבים ובין ביחידות בבית, לשמח את נפשנו בניגוני דביקות, שזהו קשר נפלא לשמחת הקב"ה איתנו לבד, אין שום נברא שיש לו את הכח הזה.

אשרינו מה טוב חלקינו שאנו מזמרים להש"ת בכבודו ובעצמו. אנחנו נקראים 'בנים אתם לה' אלקיכם', יותר גבוה משרפים וחיות הקודש, בנים אנחנו לה' אלקינו.

עלינו להתחדש בקדושת היהדות, בתמימות נפלאה, ה' יעזור לנו בוודאי שנזכה לעלות ולבא למדרגות גבוהות בעולם הזה ולעיתיד לבא. אנו ובנינו ובני בנינו נזכה להמליך את ה' יתברך לעד ולנצח נצחים.

יידום אהרן

הנה בפרשתנו פרשת שמיני הנאמר בו מיתת בני אהרן נדב ואביהוא, אשר היו שרעקליכע גרויסע מענטשן [אנשים גדולים מאד], ויש להם שייכות עם הגאולה העתידה שנתעברו בנשמות אליהו הנביא, וכמובן שהצער של אהרן הכהן היה נורא אבל "יידום אהרן" כתיב, ושמעתי כי לשון יידום הוא מלשון 'אבן דומם', ולא הרבה אחר מידותיו אפילו כוין כלשהו, כי ידע בכל כך בהירות שהלא הקב"ה גדול, ומאד עמקו מחשבותיו יודע מה שהוא עושה, והסימן שלא התעצב אהרן הכהן כלל, דהוי ליה השראת השכינה, ובלי שמחה א"א שיהיה השראת השכינה.

(צפרא דשבתא שמיני תשע"ד)

עבודת ימי הספירה

עבודת ימי הספירה הוא כי ידועה גודל מעלתו של הלילה הראשון של פסח, שהקב"ה הוציא את ישראל ממ"ט שערי טומאה והביאם לגילוי הנפלא של ליל הפסח, כמו שאומרים בהגדה "אשר גאלנו וכו' והגיענו הלילה הזה וכו' ונודה לך שיר חדש" ובכלל זה הגיעם לידי גילוי כזה של פסח שהוא פה-סח, חירות הדיבור (עי' שער הכוונת ענין ספירת העומר דרוש י"א). כי מצרים מכונה בכתבי האר"י "מיצר הגרון" (עי' שער הפסוקים ישעי' ד' מד ע"א, ובלקו"ח לך כב ע"ב) משום שכשהדעת היא בגלות תחת יד "פרעה" שהוא בגמטריא "עורף" (עם הכולל) שווה הדעת של הסט"א הנקראת עורף המקיפה את האדם מכל צדדיו ומסתירה את האמונה הקדושה, וסותמת את הדיבור, היינו שדיבורי התורה והתפילה אינם מאירים. אולם, כשהקב"ה עוזר, והצדיק שהיא בחינת משה, מאיר את הדעת, כמ"ש "למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ" (שמות ה' יח), ונדחית קליפת פרעה, אז נפתחים שערי הדיבור, בסוד "מפיו דעת ותבונה" (משלי ב' ו'), ודיבורי התורה ותפילה מאירים.

אולם מיד לאחר מכן, לאחר הגילוי נפלא של ליל הסדר, מופיעה שוב ההעלמה, כמובא (עיי' שער הכוונת ענין פסח דורש ד' ועוד), והם ימי ספירת העומר, שאו מוטל על האדם לעמול ולתקן בכוחות עצמו את הפה - סח, עד שמגיעים לקבל התורה, שזוכים לה בכח האור שקבלנו ע"י עבודת ימי הספירה, וזה הענין המובא בספרי חסידות (עיי' לקו"ה אר"ח מנחה אות מא ומב), שקרבן העומר היה מן השעורים, שהם מאכל בהמה, החי בעל חי, העדר הדעת. והולכים מדרגה לדרגה עד קבלת התורה, שהוא דיבור בדעה, כמ"ש (דברים ד' ל"ה) "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו" שמכוון למעמד הר סיני. ואז, בחג השבועות, מקריבים שני הלחם מחיטים, שהוא מאכל אדם, שעולים מחי למדבר. ועיקר הדיבור הוא דיבור של תורה, ושל תפילה, דיבורים מאמונה הקדושה, שהם חיים נצחיים, שרק זה נקרא דיבור. וזאת היא העבודה עכשיו ליטול את ההארה מפסח שנמשכה עלינו באתערותא דלעילא, ולעסוק ביציאה ממ"ט שערי טומאה בעצמנו, לצאת ממצרים, לעבור ממצר הגרון לפה - סח ע"י איתערותא דלתתא, עד שמגיעים למתן תורה.

(חג הפסח)

הם אמרו שלשה דברים

אור זה, וזהו הדבר הראשון שהיה חסר בבית שני - "הארון והכרובים".

עוד זאת היה חסר "אש". שאכן ירדה אש מן השמים, אך בבית ראשון היה האש מכלה לחים ויבשים והיה אוכל את הקרבנות, והיתה רבוצה כארי, משא"כ בבית שני לא היתה מסייעת לשריפת הקרבנות [והיתה רבוצה ככלב], והיו צריכים להוסיף עצים תמיד.

גם "רוח נבואה" חסרה בבית שני, ו"אורים ותומים" שהוא גם כן ענין של נבואה, וחסרה "השראת השכינה", ואם כי היתה בחינה של השראת השכינה אך לא כמו בבית ראשון, ולכן נקרא שחסרה.

על כל פנים, על כן הוזהרו אנשי כנסת הגדולה להיות מתונים בדן, לעיין היטב טרם הפסק דין כדי לא לעוות משפט חלילה.

והעמידו תלמידים הרבה

וכמו כן "והעמידו תלמידים הרבה", כי בשעה שאין השראת השכינה כדבעי צריכים להמשיך הארה מהשי"ת על ידי ריבוי לימוד התורה. ורביה"ק מבאר (ליקו"מ סי' כ"ז) שהתורה נקראת "פנים" כי היא פני ה'. גם מובא (מסכת סופרים, ט"ו, ב) ש'מקרא' הוא פנים של אימה, 'משנה' הוא פנים של בינוניות, 'אגדה' הוא פנים מסבירות, 'תלמוד' הוא פנים שוחקות. רואים מזה שהתורה הק' היא פנים של השי"ת כביכול, ולכן כדי להמשיך פני ה' והשראת השכינה צריך להרבות בלימוד התורה.

ועשו סייג לתורה

ושב הוזהרו "ועשו סייג לתורה". כי בשעה שיש אימה ופחד מלעבור על איסור תורה, אין צריך לעשות גדרים וסייגים, שהרי חומר האיסור של העבירה מאיר בחזקה ובבהירות, הפחד מה' ומהדר גאונו ברור וגלוי, על כן אין צריכים גדרים וסייגים, אמנם כאשר הטמטום הלב מתגבר ובקל יכולים להיכשל באיסורי תורה, אז צריכים לעשות גדרים וסייגים.

ולכן אכן רואים שבבית המקדש 'היו מאחזין את האור - בערב שבת - במדורת אש המוקד' ואין צריך שיאחזו האור ברובו מבעוד יום (שבת פרק א' משנה ג', י"א), כי בבית המקדש כהנים זריזין הן והיה שורה שם יראת שמים בבהירות נפלאה עד שלא היו צריכים כלל לגדרים וסייגים.

ודווקא מפני שרחוקים מבית המקדש וקדושתו, רחוקים מהשראת השכינה, לכן צריך לעשות ולהעמיד גדרים וסייגים, והיינו שהוזהרו "ועשו סייג לתורה". ונמצא שלשה דברי הללו הם יסודות שהעמידו לדורות.

מדריגות הנבואה לעשר מדריגות באמונה (ראה ליקוטי מוהר"ן תנינא סימן ח' אות ז').

וכיוצא בזה כאשר יושבים בדן, אי בשעה שיש נביאים בעולם היו הבית דין מבינים בבהירות טענתו של כל בעל דין, והיו מבינים מתוך דבריהם במה הם צודקים ובמה לא, דיני תורה היו מאירים והיו יכולים להוציא את המשפט הנכון 'לאור'.

הוא מתונים בדן

אמנם מעת שנגמרה תקופת הנבואה ישנה ירידה בכל העניינים, ובכל יסודי היהדות חסר בהירות. ולכן היו אנשי כנסת הגדולה מזהירים את הדיינים, שהיות שהנבואה נסתמה "הוא

” בהירות חזקה ואיתנה; דביקות עילאה בהשי”ת; א שטארקע קלארקייט; א שטארקע התדבקות צו השי”ת

מתונים בדן" - שתדעו נכוחה שעתה צריכים הרבה לעיין ולהמתין עם פסק הדין, לשמוע שוב את הטענות ולחשוב הדק היטב עד שיתבהר הדין על מכונו. כי עכשיו אין כבר את הסייעתא דשמיא המיוחדת שהדין יהיה בהיר וברור שהדיינים יבינו תיכף מי מבין הבעלי דינים צודק בטענותיו, מהו ההלכה הברורה בזה ומהו הפסק דין, ולכן צריך להיות מתון בדן ולהמתין מלפסוק עד שיהיה הכל בהיר וברור.

ובגמרא (יומא כ"א ע"ב) "חמשה דברים היו בין מקדש ראשון למקדש שני [- שהיו בבית ראשון וחסרו בבית שני], ואלו הן ארון וכפורת וכרובים אש ושכינה ורוח הקודש ואורים ותומים". ואכן בבית ראשון כשהיה ארון הקודש בבית קודש הקדשים, היה העולם מאיר בדעת תורה באור נפלא. דעת תורה איז געווען ליכטיג! וכי אנו יודעים ומשיגים מה היה אז...

ואכן איתא בירושלמי (יומא פרק ה' הלכה ג) שבבית ראשון כאשר הכהן גדול נכנס לפני ולפנים בקודש הקדשים ביום הכיפורים, והרי אין חלונות שמה ואיך ראה איך לעשות את העבודה, אלא הארון והכרובים והכפורת היו מאירים באור רוחני מופלא כזה, שעל ידו היה הכהן גדול רואה את מעשיו, אמנם בבית שני "היה מגשש ונכנס מגשש ויוצא", כי היה חסר

לעתיד יהיה האדם נמשך אל הטוב בטבעו

באיתא בגמרא (נדה ס"א ע"ב): "מצוות בטילות לעתיד", ומובא בשם הבעל שם טוב הק' (ראה ספה"ק דגל מחנה אפרים לפסח ד"ה ועתה נבוא) פירושם של דברים, שיהיה נועם ותענוג גדול כל כך בקיום המצוות, עד שהאדם יהיה נגועל ביותר מהרע, הרע יהיה ממש 'גועל נפש', ובמצב כזה לא שייך 'מצוה', כי ההסתכלות על הרע יהיה כמו מי שמצוים עליו לשתות דבר מר וסרוח, סם המות, ויחשוב האדם: 'וכי צריך לצוות אותי על כך? לפרוש מהרע ולדבוק בטוב? הלא זה פשוט וברור!' כך יאירו המוחין באור גדול, ממילא יהיה נועם גדול כל כך ב'עשה טוב' וגועל גדול כל כך מה'סור מרע' שלא יהיה שייך ענין 'מצוה'.

וכי צריך להזהיר מאן דהוא שכאשר הוא צמא ישתה קאו"ע עם חלב להרוות צמאונו? וכי צריך להזהיר את האדם שלא ילך בתוך הבוץ המגיע עד קרסוליו? לא שייך כלל ציווי בזה! והיינו מה שאמרו חז"ל "מצוות בטילות לעתיד" שכך יהיו המצוות מאירים לעתיד שיהיה הכל גילוי אלקות ולא יהיה שייך ענין ציווי על המצוות.

הבהירות שורשה בהשפעת הנבואה

לפי זה מבואר מה ששינו באבות (פרק א' משנה א'): "הם אמרו שלשה דברים" אנשי כנסת הגדולה אמרו שלשה דברים - "הוא מתונים בדן, והעמידו תלמידים הרבה, ועשו סייג לתורה".

אנשי כנסת הגדולה היו בתקופת מעבר, כי אצלם נגמרה תקופת הנביאים והתחילה התקופה של בית שני, וידוע הכלל של "כל העולם כולו ניוון בשביל חנינא בנ"י" (ברכות י"ז ע"ב) 'בשביל' היינו צינור (ראה ספה"ק תולדות יעקב יוסף פרשת צו אות ג'), שישנם צדיקים שהם הצינור שעל ידם עוברת השפע וההארה לכלל ישראל.

כי אין בהירות יותר מנבואה; הנבואה הינה בהירות חזקה ואיתנה; דביקות עילאה בהשי"ת; א שטארקע קלארקייט; א שטארקע התדבקות צו השי"ת; ובשעה שהיו נביאים בעולם אי כל תלמיד חכם שהיה לומד היו דברי תורה מאירים לפניו במלוא אורם, וכמ"ש אצל בועז (רות, ג, ז) 'וַיֹּאכֶל בַּעַז וַיִּשֶׁת וַיִּיטֵב לְבָבוֹ וַדְּרֹשׁ חֲז"ל' (ראה רות רבה, ט) "ששותה תורתו בלי קשות", כי ע"י הנבואה היתה שפע של בהירות. כמו כן בעת התפילה היתה התפילה מאירה בבהירות, הרגישו בהירות באמונה, א קלארקייט אין אמונה! ומדומני שרביה"ק בעצמו מקשר עשר

בפלפול התורה שורפין הקליפות

יום ג' [שופטים] א' דר"ח אלול [תש"ל] פעה"ק ירושלם ת"ו בב"א

יגן עלינו ידע שיש לו כוונה בזה, ושאל אותו על כך, והשיב לו, שעל ידי זה שורפין את הקליפות.

ובהקדמת ספר 'קול אריה מביא על זה רמז נפלא מהתורה, כי הרי ליכא מידי דלא רמזא באורייתא. הכתוב אומר "ואת שְׁעֵיר הַחֲטָאֹת דָּרַשׁ דָּרַשׁ מֹשֶׁה וְהָנָה שָׂרָף" (ויקרא י, טו), 'שְׁעֵיר הַחֲטָאֹת' הם הש-דים, כמו "לְשָׁעִירִים אֲשֶׁר הֵם זִנִּים אֲחֵרִים" (ויקרא יז, ז) שזה מכוון לש-דים. 'דרוש דרש משה' - היינו בפלפול התורה שמוזעין. 'והנה שורף' - שעל ידי זה שרף את הקליפות.

ובסימן יט בליקוטי מוהר"ן מקשר רבינו את הענין של לשון הקודש (היינו דיבורי תורה ותפילה) ושמירת הברית, שהם תלויים זה בזה. ורבינו מתבטא שם בלשון "שזה (תפילה) בלא זה (שמירת הברית) אי אפשר להיות", היינו שמירת הברית ולשון הקודש, וכל מה שנוקמים ביצר הרע יותר, נפתח הפה יותר לדיבורי תורה ותפילה. וכן כל מה שעוסקין יותר בלשון הקודש - נתקדשין יותר הדמים וזוכין יותר לקדושה.

ומובא מרבינו ז"ל שצריכים כל כך לעסוק בדיבורים קדושים עד שלא תשאר טיפת דם שלא עבד בה את השי"ת (לק"מ סי' עה). ואנ"ש נוהגים להרבות באמירות בחודש אלול (ראה בספר כוכבי אור 'אנשי מוהר"ן אות כה): ספר התיקונים, תהלים וספרי רבינו, וכן יש אומרים את כל התורה, היינו תנ"ך מתחילה ועד סוף. ומובא מרבינו (לק"מ ח"ב סי' פ"ז) שחודש אלול אז מסוגל לתיקון היסוד, וגם למצוא זיווגו ההגון.

אכן טוב לאדם שיהיה לו שיעור באמירה לבד, כי זה מקדש את הדמים, ורואים בזה תועלת רבה.

ואסיים בברכת כתיבה וחתומה טובה בגוף ובנפש לנו ולכל

יעקב מאיר שכטער

בסליחות לפני ר"ה אנו מתחילין "כדלים וכרשים דפקנו דלתיך". ורבינו הק' כותב בליקוטי מוהר"ן בסימן קי"ב, שעיקר שלימות התפילה היא על ידי אמת, כשאדם מרגיש באמת את מצבו האמיתי - אז דייקא יוצא הדיבור באמת, ואז מאירה לו התפילה, ע"ש הביאור על הפסוק "צַהֵר תַּעֲשֶׂה לְתַבְּחָה" (בראשית ו, טז).

וכשמתבוננים רואים שע"ז יכולים לזכות גם לשמחה, כי אז יכולין לשמוח עם כל מה שזכה לחטוף בזה העולם, כי אין הגאווה מפריעה לו. וכשמאמינים בקדושת התורה והמצוות, ושכל תנועה קטנה שעושים למען שמו יתברך בזה העולם השפל היא מגיעה עד אין קץ לנחת רוח לפניו יתברך - שאמר ועשו רצונו. וכל מה שהשי"ת מוכה לו, זה הכל ריוח גדול רוחני, וכן בגשמיות אין חסר לו כלום, כי מה שיש לו הוא מסתפק בו, כי גאווה הוא היפך ההסתפקות, והיא עלולה להביא לו חיות אפילו מהסטרא אחרא. ולכן אומר רבינו הק' שגאוות וניאוף תלויים זה בזה.

ונזכרתי שבקשת גם שאכתוב לך על התמדת הלימוד. הנה הלא על התורה נאמר 'כי הם חיינו', ואם שיש די לאלקותו לכל בריה, אבל התורה הקדושה היא עצם החיות של כל העולמות, כמובא בליקוטי מוהר"ן סימן נו (אות ג). לכן צריכין לחפש חיות רק מצד הקדושה, כל-שכן מהתורה הק' שזה עיקר החיים נצחיים, ואין חיים אחרים כלל.

ומה שמרגישין לפעמים מרירות וכבדות בעת לימוד התורה או קודם, זה מחמת הקליפות והרע, ועל ידי שמשברין את המניעות, זה ממש הכנעת הקליפות, כמובא מהאריז"ל, שהיה מוזהר בעת לימוד התורה. ור' חיים וויטאל תלמידו הק' זכותם

נפשות חסידיו | סיפורים ולקחיהם מאת מור"ד שליט"א

השלך
על הי
הבך

לרצו לעצמו כל הצרכי שבת שהיו חסרים לו, ובטרם שילם עליהם המשיך בדרכו לכותל המערבי.

ואכן, הנס קרה; תוך כדי שהוא עומד ומתפלל ניגש אליו מאן-דהו ותחת בידו סכום מעות נכבד.

רבי שמואל סיים את תפילתו וחזר לאותה חנות. וכשניגש לשלם על המצרכים שהניח שם לצורך שבת קודש התברר שדמי הקניה שווים בדיוק כסכום הכסף שזה עתה קיבל בכותל המערבי, ויהי לפלא.

יש לציין להפליא את גודל בטחונו העצום בה, של דודי היקר הגה"צ המפורסם הרה"צ רבי שמואל תפלינסקי זצ"ל אשר היה מוחשי מאוד ללא שום ספיקות.

כל כך סמך על השי"ת עד שקרה בערב שבת אחד שביתו היה ריקן מכל, ורבי שמואל מרוב בטחונו פנה לעבר הכותל המערבי להתפלל ולבקש מהשי"ת שיתן לו את צרכי שבת.

בעודו בבאטראק (= השוק של העיר העתיקה) נכנס לאחת החנויות והחל

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

מחשבה
שהטבע
עושה
משהו, היא
ע"ז ממש -
האמת היא
אך ורק 'אין
עוד מלבדו'!